

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

H ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

(ΤΟΥ DE AMICIS)

πέρανε ο Τόμ, στενάζοντας.

—Δυστυχώς, πολλά νέα χαρμόσυνα έτα και καταστρέφουν τη ζωή τους, είτε ο Μάθιους. Κι' όμως, όπως όταν τα φυτά έχουν την καρδιά τους γεμάτη με άντα τα καλλιέργησις θα φερθούν πάλι με νέα ζωή, έτσι κι' ο άνθρωπος μπορεί να καθαριστεί από το εσωτερικό βλαμμένο πρόβλημα των άμαρτιών του και ν' αναγεννηθί...

Σημάδι ο Τόμ εργαζόταν στη δυτική πλευρά του κτήματος, όπου ένας τοίχος τον χώριζε από τον κήπο των Πάρφους, μιας φαίτης οικογενειακής οικογένειας. Ο Τόμ έδλεκε συχνά την χαρτωμένη Κλάρις Πέρονς, καθώς άπλωνε τα ρούχα της μονοιάδας, άπάνω στα σχοινιά. Οι δύο νέα έπασαν γρήγορα γνωμοιά. Κάποτε μάλιστα ο Τόμ καθάριζε τον τοίχο, γιά να βοηθήσει την Κλάρις να στερεώσει κάποιο σχοινί, τόν άποτο έτσι φέρει από τη θέσι του. Με τόν καιρό έτα τριμερό άσθημα άγάτης ένωσε τους δύο νέους. 'Αλλά ο Τόμ, άντι νόμου χαρμόσυνος, άπεναίτας γνώριαν από μέρα σε μέρα πόν μαλαγχοκόως, όσοτον στο τέλο άρχισε ν' άποφραξεί τις συναντήσεις του με την Κλάρις. Συλλογίζοταν πός ελπεσπερός β.θα α έκα μίνης, από την έποχή πού ο γέρο Μάθιους τον είχε περμαζέψει, χωρίς κανείς άς τώρα να ύπασι.υπή πός άπότος ήταν ο δραστήριος της φυλακής, τόν όποϊον άναζητοΐταν. Στο διάστημα αυτό τα μάλιστα του και τα γένεια του είχαν μεγαλώσει και τόν είχαν κάνει άγνωστο.

—'Αλλά ξερεί κανείς τι γίνεται καμιά φορά ; 'Αρξοίσε μια άσποχη λέξι, ένα περιεργό βλέμμα, μια ένοχλήσιμη έρωτησις, γιά να τόν φέρσι πάλι στη φυλακή. 'Αλλά και να παντρευόταν με την Κλάρις, με τι θά ζούσαν ; 'Ο γέρο Μάθιους τού κρατούσε όλοως τούς μισούς του και μοναχα τού έδνε λίγες δεκάρες γιά ν' αγοράσει τόν καιτό του. Καμιά φορά, άπάνω στην άπελοΐσι του, τού ερωτόταν ή σκιάς να παμμόνος τού να παραδοθή και να μείνει έκι' στη φυλακή, όσοτον έκτιση τόν ύπολοΐτο της ποινής του. Κατόνιν θάταν πειά ελεύθερος να κινή, έτι ήθελε. 'Αλλά με τι προηγοΐμενο, Θεέ μου ! Καί βαρναναστέ νάζοντας, ο νέος συλλογίζοταν με πικρία πός μόνος του είχε δημιουργήσει τη δυστυχία του.

Μία μέρα εργαζόταν κοντά σ' ένα άναχτο παράθυρο της κρύτης της παλαιάς μ σωνικής εκκλησίας, όταν παραξενεμένος άκουσε ύλλησι. Στάθηκε κι' άγγώρισος τη φωνή τού γέιτορου ήτοιμένου, ο όποϊος μιλούσε με κάποιο άλλο πρόσωπο. Τού εϊστορούσε την προέλευσι τόν παλαιών, πολιτών κειμηλίων τού μοναστηριού, τα όποια είχαν κάτω στην κρύτη της εκκλησίας.

—Εύχαριστώ, όόκτωρ, έλεγε ο γέροντας στόν έπισκέπτη του. Θά σάς δείξω τούς θησαυρούς μας. 'Ορίστε, η πρώτη άπ' έδω...

Ο Τόμ έκοιηε και κίτταξε από τού παράθυρο κι' άμέσως πνάχτηκε πώω, με μια πνχτή φωνή φράσις. Στο πρόσωπο τού ύπολιμενου όόκτωρος είχε άναγνώριση. Έναν λασιμοό άαρηκτη, τόν όποιο είχε όη στις φυλακές. Ο Σγουέιν αυτός ήταν γνιμενος άφωρα, σάν τελειος τζέντλεμαν, και γιά να βρισκεται εκεί, άσφαλώς θά είχε βάλι στο μυτι τα πολιτικά παλαιά σκευη της εκκλησίας. Ο άλιος αυτός, όπω; ήξερε ο Τόμ, δέν θά διάταξεί να ξεκάνη τόν ήγούμενο, γιά να έπιτυχι τόν σκοπό του. 'Εστρεξε με κάθε τρόπο να είδοαΐση, ή προλάβη την κλαΐτη, τού έγκλημα...

Χωρίς να σκεψή περισσότερο ο Τόμ, έβηγε τρέχοντας πρός τού όκνω του έρμηριού. Καθώς περνούσε, συνάντησε τόν Μάθιους, ο όποιος παραξενεμένος τόν ρώτησε τι συνέβαινε.

—Γρήγορα, Μάθιους, φώναξε ο νέος λαχανασιμένος. Θά γίνει ήλι στείλα, κάτω στην κρύτη, ίσως και φόνος... 'Ο ήγούμενος κανδυνεί... 'Ενας έγκληματίας τόν ξεγέλασε... Τρέξέ... είδοαΐσις την άστυνομία... 'Εγώ πηγαίνω στόν πάτερ Τάμμοτ...

Χωρίς να δώση περισσότερες εξηγήσεις στόν αστασιμένο κηρυκό, ο Τόμ έπεσε στο πρ.σβητέριο. Σάν άνεμοστρόβυλος ώρημος στη βιβλιοθήκη, όπου ο πάστορ εργαζόταν. Χωρίς να όιστάση, χωρίς να σκεψή πός με την ύμολογία του θά πρδόνε τόν ίδιο έαυτο του, ο νέος δ.ηγήθηκε με σύντομες φράσις δυα ήξερε.

—Μή χάνετε πολύτιμο καιρό, πάτερ μου, είτε ο Τόμ, 'Ελάτε, τρέξτε. 'Εγώ πού σάς μιλά είμαι δραστήριος της φυλακής και τόν γνωρίζω αυτόν τόν τύπο. Είναι επικίνδυνος...

'Ανησυχός τώρα ο Τάμμοτ, άκολούθησε τόν νέο, έπεσαν στην εκκλησία και κατέβηκαν στην κρύτη. 'Εκει ο Τόμ προχώρησε πρός τού μέρος όπου είχε άκούσει τις ύμλις, με κανείς δέν ήταν εκεί. Μέσα στους σκοτεινούς, διαβαλόεις διακόρνους, ο Τόμ χωρίστηκε με στιγμή από τόν Τάμμοτ και ξεκάνη ένας ποροβολικός άντηχησε δίπλα του. Προσεχτικά ο νέος, προχωρούσε πάντοτε. 'Ηθελε να κλεισι την πόρτα της κρύτης, όποτε να μίν ξιφύγη ο έγκληματίας. Μόλις πρόλαβε να κλεισθώ και να βγάλει τού κλειδί, όταν ο Σγουέιν τόν πλσιασε με τού περιστοφο στο χέρι.

—'Ανοιξε, άντη την πόρτα ! τόν διάταξε.

—Ξεκλειδώσε την μόνος σου, είτε ο Τόμ, και συγχρότως πέταξε πέρα τού κλειδί, με την έλπίδα να κερδίσει έσοι καιρό. Κι' άπαθής περίμενε τη σφαίρα πού θά τόν σκοτώνε.

—Ξέ σκοτώνω σάν σκυλάκι, άν δέν βρής τού κλειδί ! γούλασε ο άλιος. 'Αλλά την έλα στιγμή, ένα δυνατό χέρι τένιξε πέρα τού περιστοφο κι' ο Τάμμοτ, ο όποιος στο μεταξύ είχε σπύσει κοντά τους, άρπαξε τόν Σγουέιν από τού λαμό, ένώ με τού γόνάτο τού πού πιεζε την πλάτη.

—Τρέξε, Τόμ, διάταξε ο Τάμμοτ. Τόν κρατά καλά, φέρε βοήθη !

'Αλλά την ίδια στιγμή, ο Μάθους κι' ο άστυνομικός, οι όποιοι είχαν μπει στο μεταξύ από την άλλη πόρτα της κρύτης, την όποια ο νεωκόρος πός άνοιξε, έπεσαν κοντά τους. Σ' ένα δευτερόλεπτο είχαν περάσει πς χειροπέδες τόν Σγουέιν. Κατόνιν άναζητήσαν τόν ήγούμενο και τόν βρήκαν δ.μένο χειροπόδαρ και φρακίμενον, μέσα στο σκουαφιλάκι της εκκλησίας. Εύτυχώς δέν είχε πάθει τίποτε.

Δέν φεύγει πάντα ή ώμορφία με τα φτερά τού χρόνου. Δέν σβήνει με τα δάκρυα της λύπης και τού πόνου. 'Εξήλιαν χρόνια πέρασαν μπροστά από τη μητέρα, Κι' όμως τη θλέπω πόν ώμορφη μία με την άλλη μέρα.

Δέν εινε γέλιο, κίνηση, μια πράξι, μια ματιά της, Πού ή μοναχική καρδιά—ή μητρική καρδιά της Νά μη μιλά... 'Αν ήθουνα ζωγράφος, άν μπορούσα Αούθη θά να ζωγράφιζα, όσον καρδιά κι' άν ζούσα.

Θάφτειαν την εικόνα της, σά γέρνει τού κεφάλι, Τά χιονισμένα της μαλλιά γιά να φίλησω, ή πάλι Σάν εινε άρωστη ή φτωχή, σάν εινε κουρασμένη, Καί κά.ω άπ' τού χαμόγελο τη λύπη έχει κρυμμένη.

Μά άν τα σούρνια μ' άκουαν κι' έδιναν, ό,τι θέλω, 'Ενός μεγάλου Ραφαήλ τού θεϊκού πιεάλλο, Δέν θά ζητούσα νάπαρνα γιά δώρο άπ' τόν αθέρα Νά φτειάνω με τα χρώματα μια ζωντανή μητέρα.

Ν' άλλαζω θάθελα ζωή μ' άλλη ζωή δική της, Τη δύναμι μου θάθελα να πάρη άπ' τού παιδί της, Τη νεότη. 'Εγώ τ' άδύνατα χρόνια της κι' άπ' τη τήση 'Αγάπη ή μαννούλα μου με μιάς να ξαναειδώση!

ΣΑ ΘΑ ΠΕΦΤΟΥΝΕ ΤΑ ΦΥΛΛΑ

(ΤΟΥ STECCHETTI)

Σά θά πέφτουνε τα φύλλα και δυά μέτια άγαπημένα 'Εναν τάφο θά ζητούνε να ποτίσουμ' ένα δάκρυ. Τού σταυρό μου θά έθρς πάλι στο κοιμητηριού μιάν άκρη Και θά ίδης εκεί σμά το λουλούδα πολλά άνθισμα. Τά ξανθά μαλλιά σου τότε στόλιο' τα με τα λουλούδια Γεννημένα άπ' την καρδιά μου. Αυτά θάνε τα τραγουδια Πού τα σκέφτηκα, μα—κρίμα—δέν σου τάδωκα γραμμένα. Θάμ' τα λόγια της άγάτης, πού δέν στάχω ειπωμένα.

ΑΠΟ ΤΙΣ 'ΣΤΡΟΦΕΣ'

(ΤΟΥ ZAN ΜΩΡΕΑΣ)

Ποτέ μη λέτε γιορτινό τραπέζι τη ζωή, πνείμα άλασρό θά τ'άγειν ή ταπεινή ψυχή, περισσότερο μία άτέλειωτη μη τίνε λέτε λύπη εινε ένα άθροος μάταιο πού γρήγορα άπολείπει.

Γελάτε όπως την άνοιξη σσελύνω τα κλαριά, κλαύτε ως τού κυμα κι' ο ξερός θορριάς στην άμμουδιά την κάθε γευοσθε ήδονη, τρυπάτε κάθε πόνη και λέτε: φ.άνει εινε ή σκιά ενός όνειρου μόνο.

—Μου εινε, έπίηγησε ο ήγούμενος, πός ήταν ο όόκτωρ Γκρέβι, και φυσικά τόν πείθαν. Μου έφερε μάλιστα στατιστικά γράμματα...

—Πλαστογραφημένα, είτε ο άστυνομικός. 'Αλλά πός τόν κατάλαβε, Μάθιους ;

—'Α, είτε ο κηρυκός. 'Εκει πού δουλεύα στόν κήπο, κάποιος λέσασε και μ' είδοαΐσις.

—Πούδ ήταν αυτός πού σε είδοαΐσις ;

—Ξέρω κι' εγώ ; Τη στιγμή πού μου είτε πός ο ήγούμενος κινδύνε, δέν είχα βέβαια καιρό γιά να τού ζητήσω τ' όνομα του και τη διεύθυνσι του. 'Ο Τόμ βρισκόταν μάλιστα κοντά μου εκείνη τη στιγμή.

—'Εσύ, Τόμ, θά τόν αναγνώριζες άν τόν ξανάβλεπες ;

—Μη με ρωτάς, τραύλισε ο νέος. 'Εγώ έτρεξα να φωνάξω τόν μέστερ Τάμμοτ...

—'Ετσι εινε, είτε ο έφημερος, κιντίζοντας τού νέο με κλωσώνη. 'Επιστρέψαμε μαζί, κι' άν δέν ήταν ο Τόμ, ο όποιος άντιστάθηκε θαρωσά στόν κωσόγγο, θά χάναμε τα πολιτικά ήτοιμασιατικά σκευη.

Σάν βρήφταν μόνω τους, ο Μάθους; ελε στο Τόμ :

—Δέν φαντάζομαι στην άνακρίσι ν' άσοληπόδην ήλι τη μαρτυρική κατάθεσι τού βοηθού τού κηρυκού, έπινομίας...

—Μάθω, ρώτησε ο νέος με συγκίνηση, γατί δέν με κατέδωσες ποτέ;

—Γιατί, παλληκάρι μου, ο νέος εινε όπος κι' ή τρανταφιλλία... 'Αμα ξερείς πός να της καλλιέργησις, δίνουν περφήσαν τρανταφιλλία...

Νά, πάρε αυτά τα χρώματα. Σού άνήκουν. Είσα άξιος πειά, είμα βέβαιος, να τα διαχωρίσθης μόνος σου...

Ο γέρο Μάθους έδωσε στο νέο ένα βελούδινο Τσιμεντηριού 'Υ.π.ηχαν έδδοησαν λίρες καταπετημένες στ' όνομα τού Τόμ Φρίμαν.

—Θέω μου, Μάθιους... εσύ τόνκνες αυτό ;... Για μένα ; Αυτό εινε ο... —Οι μισθοί σου, τούς όποϊους κατέθετα γιά σένα. Φυσικά και ο ήγούμενος δέν θά φανή άχράστος γιά τη συνδρομή σου... 'Ελα, τρέξε τώρα στην Κλάρις !... πρόβθεσε ο γέρος, κλείνοντας πονηρά τού μάτι. Φαντάζομαι πός θά σε περμαίνη... Θά γίνω κομμάτος σας !...

MICHAEL KENT